ВЕРЕСЕНЬ
1973
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 17 (915)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— У моєму домі все, все закордонне, тільки чоловік, на жаль, із Томашполя.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

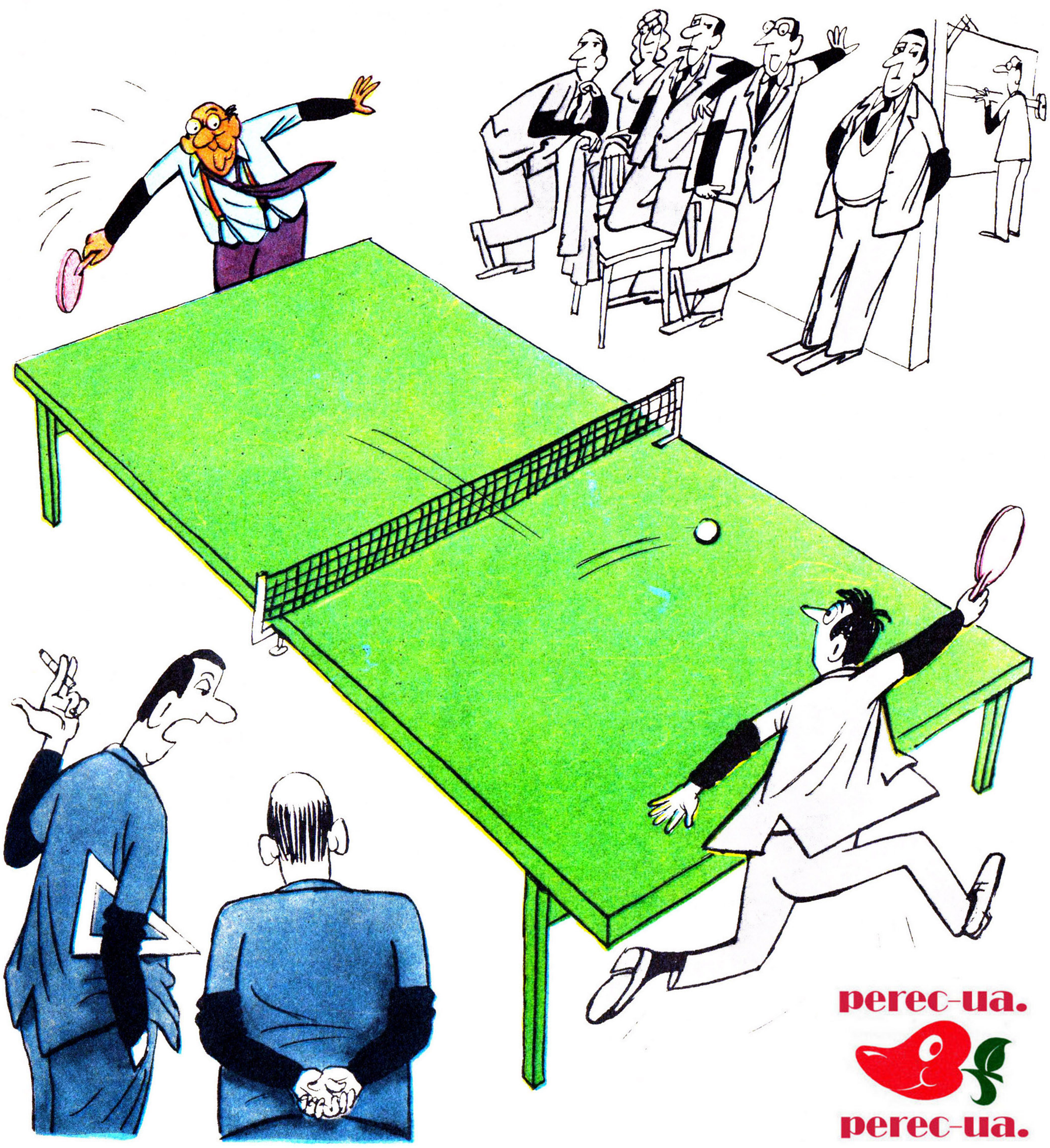

— Мабуть, і в цьому кварталі Ілля Петрович знову став би чемпіоном, якби через тиждень не йшов на пенсію.

ТВОРЧИЙ ПІДХІД

Громадянка М. з Одеси купила бюстгальтер. Не можна сказати, що бюстгальтер за своєю складністю — це арифмометр чи, скажімо, пилосос. Принаймні, громадянці М. здавалося, що ця річ значно простіша.

Коли ж у крамниці їй додали до бюстгальтера, окрім ярлика, звідки громадянка М. дізналась, що вона купила не простий бюстгальтер, а цілу модель У88, МРТУ-17-695-МЧУ і т. д.,— коли, повторюємо, до всього цього їй додали ще й так званий «Листок виробітку», то вона остаточно розгубилася.

Громадянка М. почала читати той листок. На довжелезному аркуші було зазначено:

1) настил ном. 8-90;
2) модель ном. 1846;
3) операція № 2 — Таран, операція № 3 — Ващенко, операція № 4 — Ушлова, операція № 5 — Шамрай, операція № 6 — Лариса... і т. д., всього 14 операцій.

Громадянка М. з Одеси — до нас за консультацією:

— Для чого це мені? — цікавиться.

— Е-е! — синхронно вимовили ми.— Це дуже важливо. По-перше, щоб кожна власниця бюстгальтера знала, хто пришивав лівий гудзик, хто правий, хто — ліву бретельку, хто — праву, хто — ліву «тюбетейку», хто... Словом, ви зрозуміли. Бо на Сімферопольській швейно-галантерейній фабриці дуже передбачлива дирекція. Скажімо, у вас відлетів гудзик — претензії до оператора Таран, обірвалась бретелька — до оператора Лариси...

— Але поки що,— перебила нас громадянка М.,— у мене ніяких претензій немає.

— Тоді все просто,— сказали ми.— Сімферопольці цей шмат паперу додають для того, щоб покупці мали в що загорнути свою покупку.

— Здаюсь! — відповіла громадянка М.— Молодці сімферопольці! Передбачливі люди!

— Аякже. Творчий підхід.

О. ФЕДОРЕНКО.

Телеграфне Агентство Перця

ЖАХЛИВА СЦЕНА

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Свідками жахливої сцени стали недавно працівники й працівниці Талалаївського цегельного заводу, яких директор підприємства скликав до себе на нараду. За кілька секунд перед початком наради до кабінету директора вдерся невідомий з мішком у руці. Голосом, від якого у присутніх перехопило дух, він грізно крикнув:

— Я її зараз знищу! Я її, клятущу, зараз зітру на порох! — І, вийнявши з мішка цеглину, стиснув її правою рукою. Цеглина перетворилася на купку дрібного пилу.

Це ж саме він проробив і з кількома іншими цеглинами, в яких директор і його підлеглі з першого ж погляду впізнали вироби свого підприємства.

Нараду довелося відкласти, оскільки на її порядку денному стояло єдине питання: «Про преміювання керівництва Талалаївського цегельного заводу, яке відзначилося у боротьбі за підвищення якості продукції».

РЕМОНТ З ГАРАНТІЄЮ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Попільнянське відділення «Сільгосптехніки» сміливо впроваджує в практику капітальний ремонт моторів з гарантією до двох років. Про цю, нечувану досі, практику вже сказала своє авторитетне слово наука. Хвилюючі до глибини душі відгуки надійшли, зокрема, з дослідного господарства Українського науково-дослідного інституту механізації і електрифікації сільського господарства, що в Коростенському районі.

Директор цього господарства т. Романенко письмово заявив, що два мотори від автомашин ГАЗ-51, здані ними «Сільгосптехніці» на ремонт 2 вересня 1971 року, ще й досі там.

Заява цілком переконлива. Стверджена печаткою.

МЕЛОМАНИ МИМОВОЛІ

ОДЕСА. (Кор. ТАП). Люблять співати мешканці будинків №№ 1, 3, 5, що по вулиці Парковій. Особливою популярністю у них користується пісня «Чому я не сокіл...». Навчитися літати тут мріє і старий і малий (а в будинках живе близько ста сімей).

Любов до пісні мешканцям прищепили будівельники. На одному кінці вулиці вони хтозна-відколи споруджують родильний будинок, на другому — об'єкт невідомого призначення. Вулицю надійно перегородили парканами так, що ні проїхати, ні пройти. В цій ситуації і не такої заспіваєш.

Штраф... авансом

Коли б раніше мене на вулиці перестрів міліціонер і ні з того, ні з сього раптом почав вимагати з мене штраф, — я здивувався б. Завіщо, мовляв?

— За порушення правил вуличного руху.

— Так я ж не порушував!

— Але можете порушити в майбутньому. Так що — платіть...

Так от, якби такий чудернацький, малоймовірний випадок раніше зі мною трапився, у мене б очі полізли на лоб. А тепер — от, їй-право, й бровою не повів би. Заплатив би гроші, відразу по тому перебіг би вулицю в забороненому місці — та й справі кінець.

Тож ми, працівники Буринського хлібоприймального пункту, сушимо нині собі мізки — над чим би, ви думали? Над тим, яке б то його порушення вигадати, щоб «відробити» оті п'ятсот з гаком карбованців штрафів, що їх на нас авансом наклало Конотопське відділення Південно-Західної залізниці. Спочатку, правда, обурювались: як це так — Буринський хлібокомбінат за неправильною адресою кілька вагонів кудись запроторив — а з нашого рахунку гроші знімають! Подадуть нам залізничники із запізненням вагони під навантаження — знову ж ми, виходить, винні: нас штрафують за простій тих вагонів...

Та недавно касир товарної контори станції Путивль Марія Пилипівна Артеменко усе нам гарненько розказала і пояснила. Справді, сказала, ми розібралися: штрафи з вас утримано незаконно. Але грошей ми вам не повернемо. Не варто! Ну, самі погодьтесь: не може ж такого бути, щоб ви у майбутньому нічим перед залізницею не завинили! Колись же та щось порушите. От і квити будемо з вами. Отже, можете не хвилюватися. Порушуйте собі на здоров'ячко.

То ми, хлібозаготівельники, тепер і ламаємо собі голови: що б його таке порушити? Що б його таке незаконне встругнути?

І. ГЛУХ,
юрисконсульт Буринського хлібоприймального пункту.

Сумська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У Києві в кафе «Варенична» викрито зграю торбохватів і хабарників на чолі з директором кафе Димерець М. О.

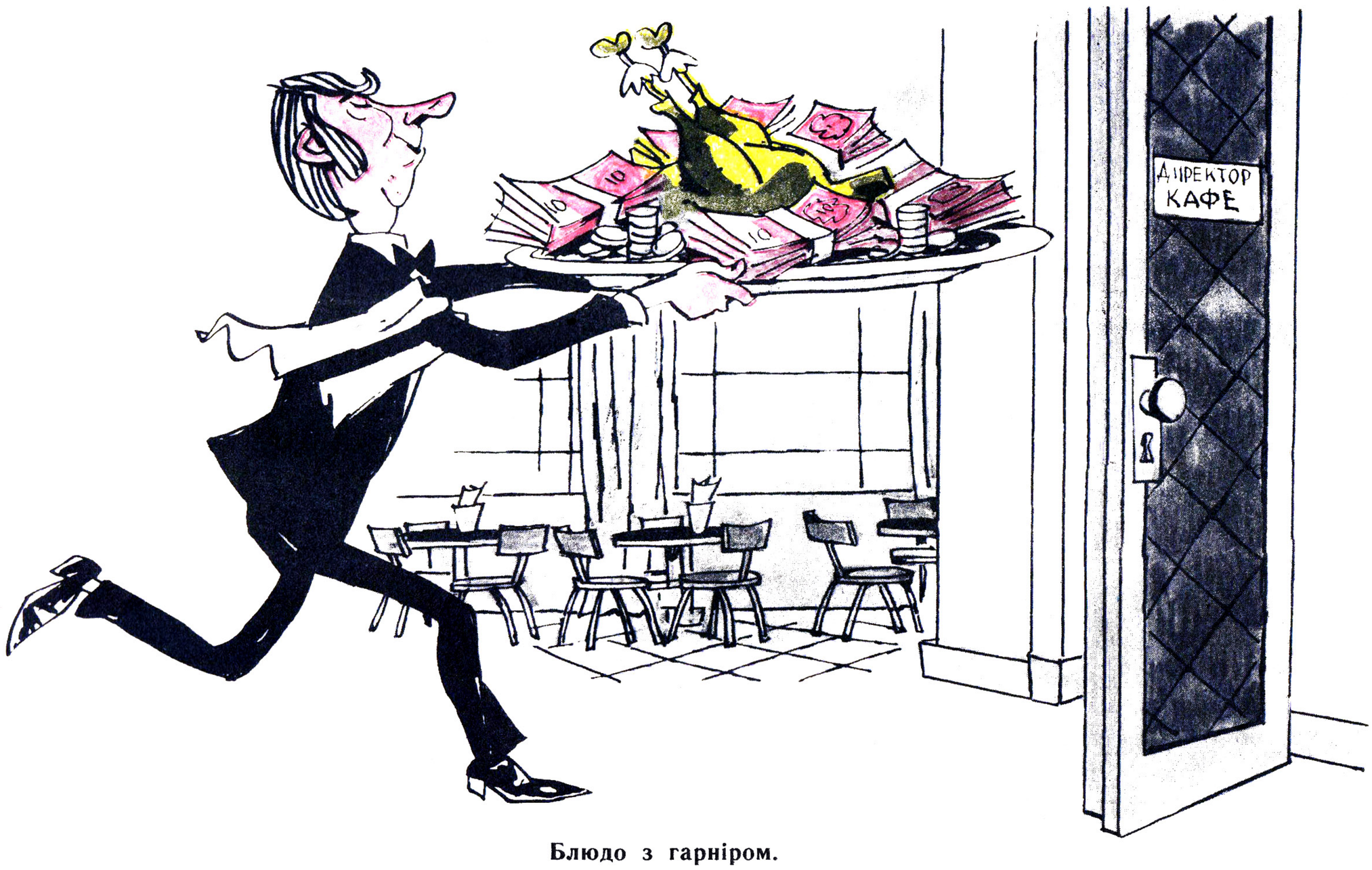

Блюдо з гарніром.

Знахідка століття

Про це ще не знає широка громадськість. Всі вважають, що Новоархангельськ — поселення молоде. Та недавнє відкриття перевертає усі наші поняття. На полях колгоспу ім. Леніна недалечко від Новоархангельська на площі 110 гектарів знайдено каналізацію. У які віки сягає ця знахідка, поки що не встановлено. Було на цьому місці поселення ще до нашої ери, а чи пізніше — ніхто не знає. Проте точно визначено, що знайдені під півтораметровим шаром землі труби справді каналізаційні. І нічим не відрізняються від сучасних каналізаційних труб.

Зробити це відкриття вдалося археологу-самоуку Бочаренку. Бочаренко сидів на колгоспній ниві, дивився на сонце і думав, чи справді на ньому бувають плями? Раптом під археологом-самоуком Бочаренком прорвало землю і підкинуло його вгору водяним струменем. Коли Бочаренко опустився на землю і оглянувся навкруги, то побачив, як ще у кількох місцях з-під землі фонтанує вода. Бочаренка зацікавило це явище. Він днями днював, а ночами ночував на полі. І за літо виявив 14 таких фонтанів. Тоді археолог-самоук почав докопуватися. І докопався. До звичайних каналізаційних труб.

На підставі цього самовчений дійшов висновку, що на території теперішніх полів колгоспу ім. Леніна у прадавнину було чималеньке місто з цілком сучасною каналізацією.

Проте дехто намагається відкриття Бочаренка закрити. Зокрема, працівники Кіровоградського облміжколгоспбуду. Вони вважають, що знахідка Бочаренка не що інше, як зрошувальна система, яку вони в порядку шефської допомоги спорудили для колгоспу. Запевняють, нібито колгосп навіть виділив їм 115 тисяч карбованців на труби і таке інше. Але вони замість запроектованих труб використали каналізаційні. А ті не витримують тиску шести атмосфер.

Археолог-самоук Бочаренко не погоджується з вигадками міжколгоспбудівців. Він вважає, що не може такого бути, щоб авторитетні і відповідальні люди безвідповідально закопали 115 тисяч колгоспних карбованців.

І має рацію.

Є. ДУДАР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кравець Д. П. працював завідуючим тваринницькою фермою колгоспу «Вперед» Ярмолинецького району на Хмельниччині. Власне, працювали люди, а він тільки лаявся, бо саме в цьому вбачав основний стимул підвищення продуктивності праці.

Колгоспники написали про це Перцеві. Секретар Ярмолинецького райкому партії т. Коханко повідомив редакцію, що за грубе ставлення до людей Кравця Д. П. з посади завідуючого фермою знято.

СЛОВО — ВОЛОДИМИРОВІ ТИЩЕНКУ

Живе він серед люду беручкого до праці та кмітливого до жарту, до слова гострого і дотепного. А точніше — живе він у славному шахтарському краю, а ще точніше — у славнозвісному місті Краснодоні. Працює ж у шахтопрохідницькому управлінні № 2 тресту «Ворошиловградшахтопроходка». А при цьому й вірші веселі пише. У чому можете особисто переконатися.

НЕ ВІР ОЧАМ СВОЇМ

Якщо над дверима пивниці написано «Чайна» — не вір очам своїм.

В чайній зачиняються віконниці,
Виторг підраховує Софія:
За вино і пиво — сто карбованців,
Сто й за чай. Та тільки сто...
копійок.
Так чому ж пивниця та звичайна
Має вивіску цнотливу «Чайна»?

ВЛОВИЛА СУТЬ...

Один старий, дебелий зав
Так прибиральниці сказав:
«Здаю я справи завтра
І круглую печать,
Тепер нового зава
Готуйтеся стрічать!
Я, звісно, був не голубом,
Але не був і злим —
А от пришлють вам йолопа —
Наплачетеся з ним»...
Сказала прибиральниця,
Гірку вловивши суть:
«Ох, новина печальна ця —
Знов йолопа пришлють!»

РИБАЛЬСЬКА УСМІШКА

Між нас іще такі рибалки є:
Коли уперто риба не клює,
Він не нервує, не зітхає тяжко,
А починає клюкать сам.
Із пляшки.

ТУРБОТЛИВИЙ БУФЕТНИК

Ллє буфетник в кухлі пиво,
Та й не доливає.
«Чом неповні ллєш, Гаврило?» —
З черги хтось питає.

«Я про вас же, хлопці, дбаю, —
Відповів Гаврило, —
Отому й не доливаю,
Щоб усім хватило!»

ОБРАЗЛИВІ ПОРІВНЯННЯ

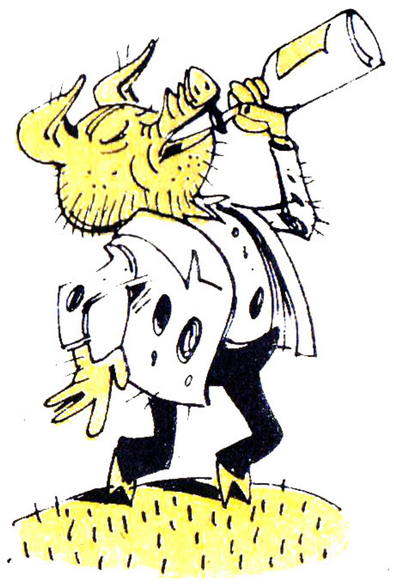

У лісосмузі, в холодочку,
Зустрів Кабан з водою Бочку
Й зарохкав, зиркаючи скоса:
— Гей, ти! Про твого Водовоза
Говорять люди: «Він щодня
Буває п'яним, як свиня!»
Хіба ж то можна без причини
Та ображать мою дружину?!
Бо Свинка ж (знаєм ми з тобою)
Безалкогольні п'є напої...

А Бочка булькнула сердито:
— Ну, хай і п'є собі з корита!..
Ніж Водовозом докоряти,
Поглянь на свого Свинаря ти!
Подейкували орачі:
«Насмоктується він, як чіп!»
Оце порівняння — не гречне
Та ще й до того ж недоречне:
Мій Чіп — тверезий, п'є од роду
Саму лиш воду!

Мал. А. СУЧКОВА

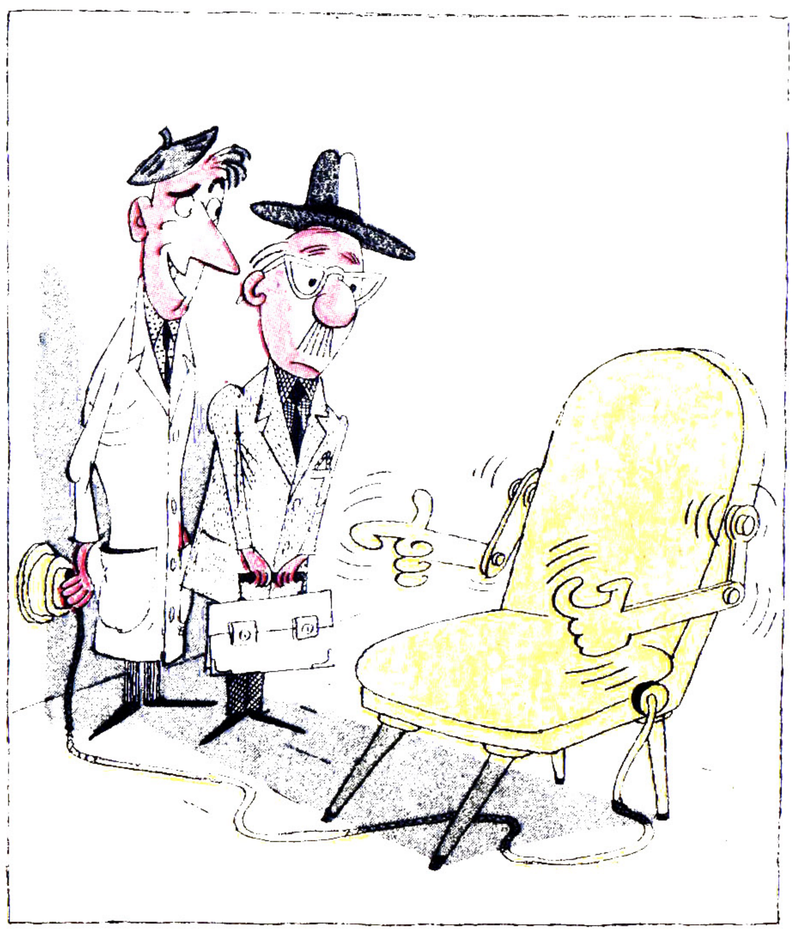

— Такі стільці стоятимуть в залах, де будуть демонструватися кінокомедії.

Чи знаєте ви, що...

...термінові телеграми, відіслані з містечка Любар Житомирської області до станції Корсунь-Шевченківський, ідуть п'ять днів. А от телеграми, відіслані з того ж Любара до станції Очеретине Донецької області — всього три дні. Якщо ж пошлете дві телеграми і в першій повідомите: «Приїжджайте, бабуся хвора», а в наступній — «Приїжджайте, бабуся померла», то на станції Очеретине вам спочатку вручать другу телеграму, а після цього — першу. От і спробуй розберись, як там із бабусею.

...для того, щоб одержати з Київської бази посилторгу, скажімо, запасні частини до мотоцикла К-750, потрібно обов'язково жити в місті. Якщо ж ви живете в селі, то замість запчастин одержите тільки фірмову листівку, з якої ви й дізнаєтеся, що вам, мешканцеві села, до бази тієї і рипатися нічого.

Мал. В. ПЕТРОВА

Без слів.

АФОРИЗМИ

Здавалось би — нікчемна людина А скільки капості наробила!

В науці почував себе, як риба у воді, — він у ній плавав.

У молодого таланту були і мати, і батько, але йому дуже бракувало головного — сестри.

Дебют троянським конем.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ.
Олег ПОПОВ.

ВЕСЕЛА МОЗАЇКА

(З ІНОЗЕМНОГО ГУМОРУ)

Вчитель: — Кисень необхідний для життя. Відкрили його сто років тому.
Учень: — А як без нього жили раніше?

— Ой не поспішай, доню, заміж... Врахуй, що теперішні чоловіки стають дедалі гіршими, — навчає мати.

— Отож я й повинна поспішати, щоб мені не дістався найгірший, — відповіла дочка.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

Сидів і тремтів. На обличчі дружини, як на барометрі, було написано: «Буря».

Чи віддавали за матріархату жінки зарплату своїм чоловікам?

Слава псує навіть людей безславних.

Найбільшу рибу завжди ловлять... брехуни.

Цвинтар — місцевість, заселена людьми, котрі думали, що світ без них не може обійтися.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Я тебе, хлопче, швидко на ноги поставлю!..

І ТАКЕ БУВАЄ

Довірливість, знаєте...

Перестріває оце мене на вулиці симпатичний такий піжончик і каже:

— Дядю, я хороший. Дай мені ключ од квартири, де гроші лежать.

Ну, раз чоловік запевняє, що він хороший, чого ж боятися?

— На, — кажу. — Зарплата лежить у верхньому ящику серванта, в лівому кутку під паперами. Так ти не займай, а то мені на неї ще півмісяця жити.

І що ж ви думаєте? Забрав. До копієчки. І — тю-тю. Безсовісний такий, знаєте, тип! Почухав я потилицю і пішов у магазин пляшки здавати. Пасуться іще на нас, довірливих, різні піжончики...

У Київському обласному об'єднанні м'ясної промисловості теж отака неприємність сталася. Завітала раз до кабінету старшого інженера по праці і спецроботі І. А. Корчигіна якась тьотя і попросилася на роботу. Корчигін, правда, відмовив їй, бо тьотя не мала київської прописки. Тоді вона — до головбуха. Я, каже, теж бухгалтер за освітою, а зовуть Марією Скорських, як по чоловікові. Добре у дебетах-кредитах тямлю і в роботі старанна. Візьміть.

Головбух Касьян М. Ф. бачить таке діло і — записочку директорові Сквирського відгодівельного радгоспу імені Щорса тов. Макоцьобі: тобі треба бухгалтера, так ото візьми громадянку Скорських, бо каже, що чесна, тямуща та ще й працьовита.

А радгоспові справді старшого бухгалтера треба було. Тов. Макоцьоба гостинно відвідувачку сісти запросив, записочку прочитав і через три дні — наказ: зарахувати.

Потім, уже заднім числом, усі формальності владнали: попросили, як водиться, дозволу в об'єднанні, звідти — офіційний дозвіл, звідси — копію наказу, звідти — копію наказу по об'єднанню про затвердження тов. Скорських Марії Іллівни на посаду старшого бухгалтера радгоспу.

Працює собі Марія Іллівна. Заходилася будуватися вже через місяців кілька і новосілля справила. Подала в об'єднання фінансовий звіт про роботу радгоспу за перший квартал 1972 року. З деякими помилочками, правда, ну, та воно таке буває; поки в курс справи увійдеш; подала звіт за другий квартал — помилочок побільшало... Звіт за 9 місяців був уже зовсім ні в тин, ні в ворота...

Ясно, подумали в об'єднанні, не так воно просто на новому місці в курс справ увійти. Допомогти треба людині! Допомогли: дали премію. Коли — не помага... Що таке? Ану ж даваймо ревізію. А Скорських — жінка тонка, чутлива, ревізора в шию виштовхує, до радгоспних дебетів-кредитів і близько не підпускає... Ну, сяк-так, з допомогою прокурора, проревізували. І що ж, ви думаєте, виявляється? Шахрайка Скорських, виявляється, 1207 карбованців собі привласнила, радгоспні будівельні матеріали радгоспним же транспортом собі підкидала, так заплутала весь облік у радгоспі, що після неї сім бухгалтерів цілий місяць його розплутували, розплутували і розплутати не змогли.

Ну, ти ж скажи, яка неприємність! А казала ж — тямуща, чесна, роботяща... Повірили, дипломом не поцікавилися, трудової книжки не попросили, а воно, бач, он що... Спецосвіти, виявляється, не має, скрізь, де працювала раніше, теж плутала, шахраювала, у дві руки з чоловіком на всіх наклепи строчила...

Довелося, коротше, Скорських з роботи хутенько звільняти і справу на неї заводити. Народний суд Сквирського району воздав їй належне.

Але ж довелося, бач, через неї й іншим людям постраждати! Директора Макоцьобу з директорства зняли, ще й суворе партстягнення йому в облікову картку записали... Головбух Касьян по адміністративній лінії сувору догану схопив та з того гвалту добровільно залишив свою посаду; старшому інженерові Корчигіну просто догану винесли, а заступникові директора Ісьянову — зауважили.

Отака неприємна історія. Одна тільки й утіха: гроші на квартирах тт. Ісьянова, Корчигіна, Касьяна і Макоцьоби залишились цілими. Не могли ж вони, справді, отак, без ретельної перевірки взяти та й довірити якійсь першій стрічній ключі од власних квартир. Це ж не громадська каса!

Г. ЛОЗКО.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Аварський письменник Расул ГАМЗАТОВ

(З нагоди його 50-річчя)

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ПОЕТОВІ, ЯКИЙ ПИШЕ СКАРГИ

Ти бачиш гріх чужий. А далебі,
Колего, не завадило б, скажімо,
Лишить на пам'ять вірші по собі,
А не зібрання чорних анонімок.

ЄДИНОМУ ПОЕТОВІ

В своїм краю — співець ти, не секрет.
І характерна в тебе є прикмета:
Якби з'явивсь ще будь-який поет,
Тебе ніхто не мав би за поета.

ЮВІЛЕЙНЕ

Є нагороди, чин, звання... Так, так:
Поет — достойний вшанування.
Одна біда: достойних віршів брак
Для ювілейного видання.

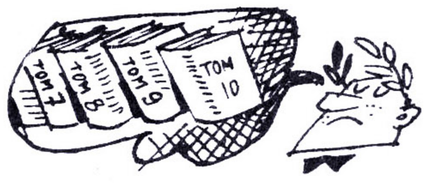

* *
*

Дружині вірш писав поет:
«Ти співе мій, моя ти зірко.
Коли ти поряд, це — мов мед,
Коли тебе не бачу — гірко».
Та ось дружина — зірка й спів —
Зайшла тихенько до кімнати.
«Ти знову тут, — поет скипів, —
Дай, ради бога, працювати!»

Расул ГАМЗАТОВ.

МОХЕРОВА ШАПОЧКА

ГУМОРЕСКА

У нас — новенька. Гарна, мов лялька за дванадцять п'ятдесят. Вона зайняла стіл Марії Іванівни, яка пішла на пенсію, і сидить, газети перегортає.

Чоловіки ходять біля неї, мов коти коло сала.

А вона — нуль уваги. Горда!

Якось, під час перекуру, Ірина шепнула Тетяні Іванівні:

— Що в нас робитиме ця красулечка?

Та знизала плечима:

— Без поняття.

Коректор Бася, запалюючи сигарету, процідила:

— А парик — на сотню тягне...

Тетяна Іванівна широко розкрила очі:

— Хіба це парик? А я думала — природні кучері.

Бася зареготала:

— Ви — наївна людина. Сорок вісім років живете на світі й не можете відрізнити справжнього від фальшивого.

Тетяна Іванівна образилась і відповіла, що їй не сорок вісім, а всього тільки сорок сім із половиною. Та й мова зовсім не про вік. А про те, як може здорова, мов грім, дівчина сидіти, склавши руки, коли усі навколо неї працюють.

— Ого, ще й як може, — сказала Бася. — Вона ще й вважатиме, що трудиться, як віл.

Через деякий час хтось із співробітників спитав у нашого зава:

— Слухай, які обов'язки у новенької?

Той нічого путнього не міг відповісти, тому сховався за жарт:

— Вона трамбуватиме дим. Порох у штабелі складатиме. А чого це тебе турбує?

Співробітник засоромився:

— Та я нічого. Мені байдуже; не я її брав.

Зав невдоволено перебив:

— І не я теж. Мені її згори прислали. Кажуть, придумай щось. Ну, я й придумав: хай газети підшиває і табель веде.

А новенька тим часом звикла до легкого життя. Її ніхто не чіпав. Її не лаяли на виробничих нарадах, бо не було за що: відомо ж — не помиляється лише той, хто нічого не робить.

Спочатку вона нудилася. Але якось на її столі з'явилася пухнаста голуба шапочка.

Першою вгледіла Бася. Попросила приміряти і вирішила, що їй дуже до лиця голубий колір.

— Хто вам в'язав?

Новенька скромно відповіла, що вона сама.

— Ой, зробіть і мені, я вам так буду вдячна!.. — вигукнула Бася.

Новенька виявилась дуже вправною. Вона виходила у хол, сідала в куточку, відгородившись стендом «Прославимо колектив ударною працею», і плела. Спиці так і миготіли в її спритних руках. Шапочки народжувались швидко, мов пухнасті курчата у дбайливої мами-квочки.

На них був добрий попит. Якось навіть виникла суперечка.

— Чому саме вам першій? — запитала секретарка Люся у друкарки Нелі. — Може, мені скоріш треба, бо я іду в декрет...

— Декрет ваш нікуди не дінеться, а я таки справді не можу чекати: купила нове пальто, а без мохерової шапочки його хоч викинь.

Та трапилось так, що поза чергою довелося в'язати шапочку за особливим замовленням.

Проходив якось повз Олену (так звуть новеньку) шеф нашої установи. Як і всі чоловіки, він не міг не затримати погляду на її гарненькому личку. Олена саме рахувала петлі й не звернула на шефа жодної уваги.

— Що це таке? — почула вона.

— Англійська в'язка «рисове зерно», — відповіла неуважно.

Шеф помацав рукою пухнастий моток.

— Гарна штука...

— Мохер, — сказала Олена.

Шеф не зрозумів, але промовчав.

— А де воно продається? — спитав.

Олена, граючи очима, сказала, що для доброго чоловіка вона дістане все, що завгодно.

Шеф чомусь озирнувся на всі боки і мовив, притишивши голос:

— Гм... у моєї дружини скоро день народження. Чи не могли б ви їй такий беретик...

— Я вас зрозуміла, — хитнула головою новенька. — Ваша дружина блондинка чи брюнетка?

— Так... фарбована під попіл. А що?

— Треба вибрати колір, — сказала Олена. — Зробимо голубу. Дуже модно. І елегантно.

— Тільки б на той понеділок, — у голосі шефа проскочили благальні нотки.

* * *

Ви теж хочете пухнасту шапочку? Еге, спізнилися — Олена вже їх не в'яже. Ні, вона-то у нас працює. Тільки на новому місці: пішла на підвищення. Й одразу ж покінчила з шапочками: на костюми перейшла.

Валентина ДУБ.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У селі Великий Бобрик Краснопільського району Сумської області є магазин господарчих товарів. Завідував магазином Качанов Г. П., продавцем працювала Макеєва Л. І почували себе там повноправними господарями. Навіть державні ціни на товари самоправно міняли. Завищували. Бариші, звичайно, ділили і додому носили. Покупці помітили те та й написали лист Перцеві.

Як повідомив голова районного комітету народного контролю т. Калиниченко, правління Грязнянського робкоопу звільнило з роботи Качанова і Макеєву. Справу про завищення ними цін на промислові товари передано слідчим органам.

ВАЖКО БУТИ ДОБРИМ

Ось вам зразок неоправедливості: в листі до редакції директора Бучманського торфобрикетного заводу Марка Олександровича Рудницького обізвали черствою людиною. А всім же відомо, що в Олевському районі немає добрішого чоловіка, ніж він. Це вам охоче підтвердять, зокрема, громадяни Ходаковський і Захарчук.

В недалекому минулому перший очолював професійно-пожежну частину (ППЧ) № 24, другий був його заступником. Обоє вважалися людьми ініціативними і лише обставини змушували їх жити на саму зарплату: очолюване М. О. Рудницьким підприємство, якщо й горіло, то тільки з огляду на план. Тому сподіватися на якісь там матеріальні стимули за відвагу на пожежі не доводилося. Збагнувши це, колеги почали самостимулюватися.

Робилося це дуже просто: то Ходаковський брав на заводі торфобрикет (ніби для опалення приміщень пожежної частини), то оформляли документи на придбання запасних частин для розбитого на п'яну руку спецавтомобіля, а отоварювали їх тим же брикетом. Брали по собівартості і за державний рахунок. Реалізовували трохи дорожче і різницю клали у власні кишені. 80 тонн палива у такий спосіб загнали.

Це немало, але для ситої старості недостатньо. А Марко Олександрович, як чуйний директор, не міг допустити, щоб його підлеглі терпіли в чомусь нестаток. Тому, проявивши чуйність раз, директор не забарився проявити її і вдруге. Він зарахував Захарчука трактористом на заводський пожежний трактор. Ходаковському запропонував посаду сторожа. Робота була неважка: двічі на місяць розписатися у відомості на зарплату. Одначе Микола Олександрович Ходаковський дбав про свій авторитет керівника (хай і невеликого) і не міг дозволити собі опуститися до того, щоб стати (хай і фіктивно) сторожем. Тому на цю посаду зарахували його сина — десятикласника місцевої середньої школи.

Втретє Марко Олександрович продемонстрував свою душевну доброту тоді, коли обидва професіональні пожежники погоріли і їх витурили з ППЧ № 24. Щоправда, не відразу продемонстрував, а перечекав трохи: боявся, що візьмуться й за нього. А на таку увагу до власної персони директор міг сміливо розраховувати: адже незаконні операції здійснювалися з його благословення. Одначе в районній прокуратурі вирішили, що ставити підписи на фіктивних документах ще не означає співучасті, і за Марка Олександровича не взялися.

Відпустили з богом і Ходаковського із Захарчуком: виявилося, що вони вкрали на кілька карбованців менше тієї суми, за яку можна посадити за грати (незаконне одержання зарплати за гріх не вважали).

Відчувши, що й далі можна безкарно проявляти чуйність, Марко Олександрович знову узяв обох потерпілих під свою чуйну опіку: Ходаковського послав на керівну посаду в автопарк, Захарчука — на сировинну базу.

Отак-то! І після цього в декого язик повертається...

Шо-о? Кажете, мало фактів, щоб робити висновок? Ще факти потрібні? Будь ласка.

Ганни Іванівни Шиш ви, звичайно, не знаєте. Але в Бучманах ця особа всім відома, хоча привітатися з нею далеко не кожен житель селища за честь вважає. Мала завідуюча садком очі завидющі, а руки загребущі. З такими даними важко біля діток бути і нічого не вкрасти.

Спочатку Ганна Іванівна Шиш за їх рахунок сама харчувалася. Потім — стала годувати сім'ю. Нарешті — почала відкладати на чорний день. Закуповувала свиней для дитячого садка, але не обліковувала їх. Потім оформляла на них нові акти, проставляючи вигадані прізвища і т. д.

Потім почала тягти додому простирадла, підодіяльники, матерію для штор, словом, усе, що під руку потрапляло. На чорний день все пригодиться.

Тільки даремно боялася вона чорного дня: маючи покровителя з такою доброю душею, як у Марка Олександровича, будь-який хануга може спати спокійно. Директор заводу переконливо довів це, плюнувши на громадську думку, яка вимагала суворо покарати шахрайку, і на прохання Ганни Іванівни призначив її вихователькою у цей же садок. Про кращого сіяча розумного, доброго, вічного годі й мріяти! Але ж людям не забороніш мати свою думку: вони, не розуміючи доброї душі Марка Олександровича, скаржаться...

От і виходить: за моє жито мене ж і бито.

Важко бути добрим...

В. БОНДАРЕНКО.
спец. кор. Перця.

Житомирська область

НА СВОЄМУ МІСЦІ

УСМІШКА

У молодості мені здавалося, що з мене вийде лектор. І став я читати лекції. Про сновидіння й шкоду куріння, про нежить і можливість життя на інших планетах...

Вийду на трибуну, розкладу свої папірці — і пішло-поїхало...

А із залу кричать:

— Що він там бубонить?!

Слухав я слухав оті вигуки та й вирішив: «Ага, раз я бубоню, то, видно, моє покликання — на бубні грати».

Записався в оркестр народних інструментів. І що б ви думали? Тепер на мою адресу оплески громом гримлять. Із залу гукають:

— Молодець!

— Талант!

— Віртуоз!

А я і радий: що то вчасно знайти своє місце в житті.

Р. ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

Казка про Василису-Ягу

Пішла якось Василиса Прекрасна у ліс по ягоди, аж гульк — баба Яга летить... Заверещала Василиса не своїм голосом і — тікати... Та пізно. Схопила баба Яга нещасну дівчину, на мітлу посадила і в глухі нетрі до своєї хатки на курячих ніжках привезла.

— Я протестую!! — трохи оговтавшись, закричала полонянка. — Ви не маєте права людей серед білого дня хапати! Я в міліцію заявлю! Я в суд на вас подам!.. Я...

— Постривай, красуне, не гарячкуй, — лагідно мовила Яга і на стіл сяючий самовар поставила, варення з малини принесла. — Ну, ось... Чайку поп'ємо, про життя-буття погомонимо... Гостей у мене не буває, то я живій душі завжди рада...

— У міліцію заявлю! — затялась на своєму полонянка.

— Можна і в міліцію, — згодилась стара, — тільки міліції і без нас справ вистачає, чого їй голову всяким дріб'язком морочити?.. Налити тобі чашечку? Та варенням пригощайся, сам Кощій Безсмертний подарував... І самовар теж. На день кількасотріччя. Спасибі йому, не забуває мене, старої... Ох-ох, самотня я, як одрізаний палець! Ні дочки, ні онуки... Сяке-таке добро маю, а коли зі мною що трапиться — кому воно дістанеться? Переходила б ти, красуне, до мене жити, га? Удочерила б я тебе... Дивись, і не пропало б моє добро.

«Стара, звісно, довго не скрипітиме, — п'ючи чай з варенням, міркує тим часом Василиса. — Мені ж тоді хатка на курячих ніжках дістанеться... А з квартирою і заміж можна швидше вискочити. І потім — самохідна мітла... Як-не-як, а свій персональний транспорт...»

Подумки зважила все та й згодилась.

Удочерила її баба Яга, і стала Василиса вже не Василисою Прекрасною, а Василисою-Ягою.

Баба Яга задоволена:

«Хе-хе... Комар носа не підсуне. Все законно вийшло, навіть міліція не причепиться, що баба Яга дівку вкрала. Поживе Василиса в дрімучих хащах, у хатці на курячих ніжках, політає на мітлі, та так непомітно постаріє і бабою Ягою стане... Хе-хе-хе... Ось тоді вже спокійно й помирати можна: плем'я наше на світі білому не переведеться!»

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

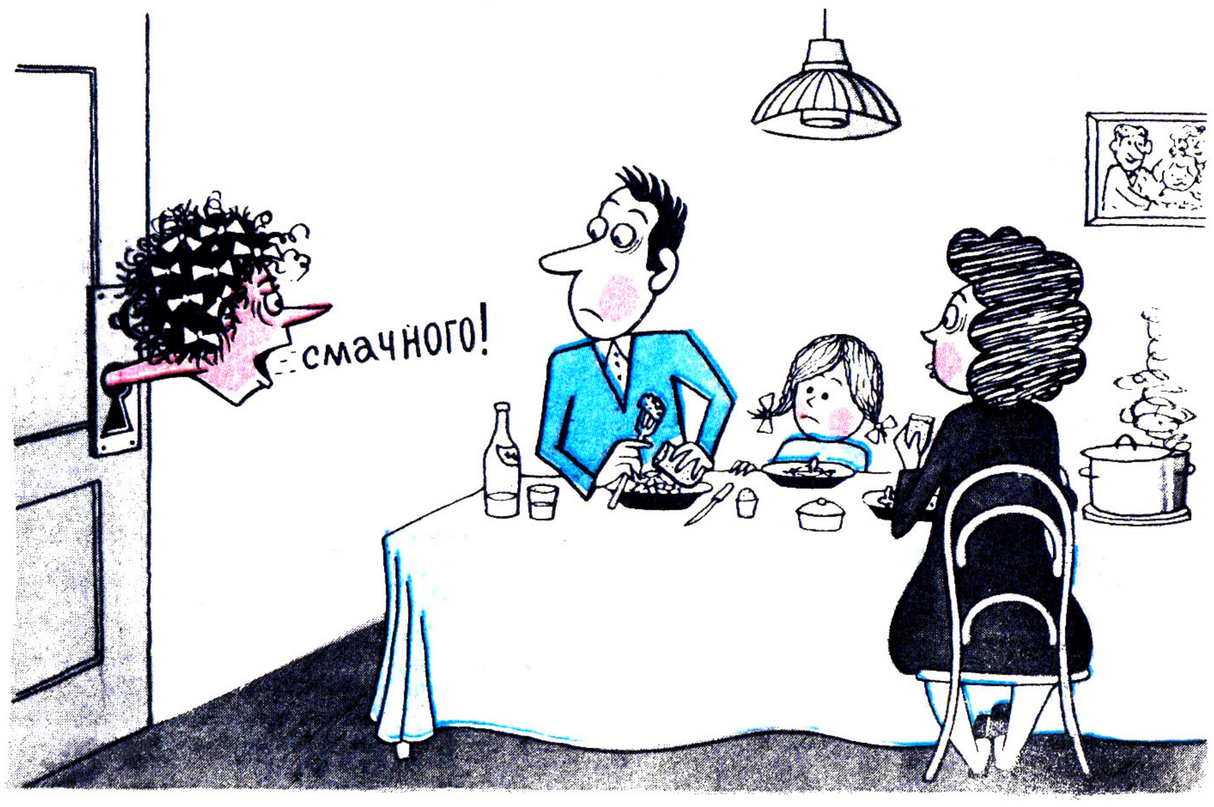

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я ж просила на цій тигрячій шкурі вивести не смуги, а плями.

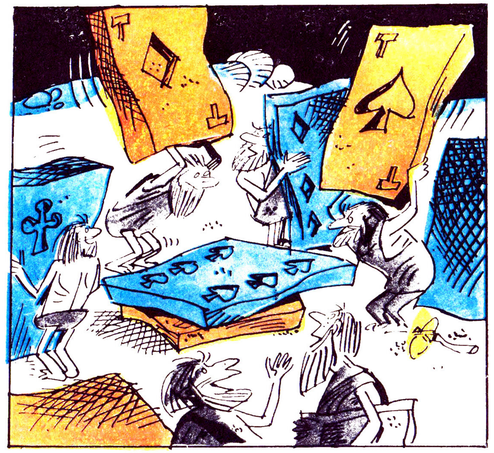

— Вирішили для перепочинку в карти перекинутись.

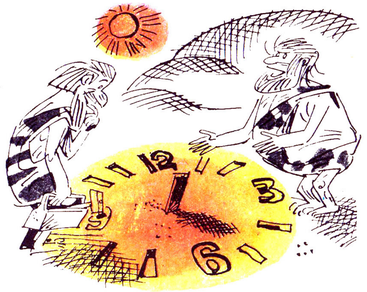

— Відремонтуйте годинник, бо щось почав поспішати!

— Так, видно, патлатими і в історію увійдемо.

В ЛЬОДОВИКОВИЙ ПЕРІОД

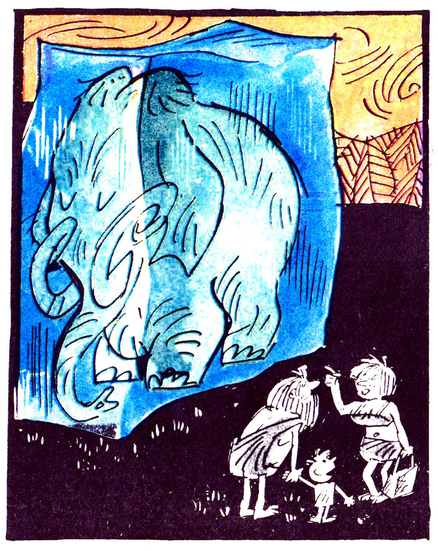

— Захочеш їсти — м'ясо в холодильнику!

Коли ворожать на молоці...

Наприкінці 1968 року у Микулинцях було свято. Став до ладу потужний молокозавод, побудований за останнім словом техніки.

З нагоди цього свята красно говорилося про те, як невдовзі молочні ріки, що потечуть на завод, перетворяться на сир, кефір, сметану й інші калорійні вироби.

Та вже з самого початку нового року помітили, що очікувана молочна ріка має дуже жалюгідний вигляд: потічок нещасний, а не ріка. А з потічка скільки вже тієї продукції?! За цілий рік виробили її аж на 43 тисячі карбованців. За першу половину наступного, семидесятого, року дали ще на п'ятнадцять тисяч.

І стоп! Потічок геть висох.

Кинулися до навколишніх колгоспів.

— Люди добрі! Чому ваші молочні ріки повисихали?

— Наші ріки не повисихали, — пояснили навколишні. — Наші ріки течуть. Тільки в іншому напрямку. Невже ви не знаєте, що водночас із вами, за чотирнадцять кілометрів від вас, було пущено потужний молокозавод у Тернополі, а за сімнадцять кілометрів в інший від вас бік, у Теребовлі, діє ще один завод, поруч із яким, до речі, зараз споруджують новий, набагато потужніший. Ось туди й течуть наші ріки!

Збагнули тоді в Микулинцях, що молока для них нема і в найближчому майбутньому не буде. А що ж тоді робити з своєю чудовою опорудою?

Спочатку здали завод в оренду кооператорам, під склад телевізорів, відтак — зв'язківцям, які тримали там своє обладнання. Але недовго. Хоч і телевізорам, і зв'язківському обладнанню приємно, звісно, лежати в оточенні дефіцитних компресорів, універсальних танків-молокосховищ, термостатної камери для кефіру та іншого дорогоцінного обладнання, але все-таки тіснувато.

Для складу завод виявився мало пристосованим.

Що ж робити? Адже в його будівництво вгачено близько двохсот тисяч карбованців короткотермінових банківських кредитів. Чим їх погашати?

Почали шукати покупців на завод.

Не знайшли.

Тоді керівники обласного управління молочної промисловості В. С. Груздєв та П. Г. Островерх оголосили:

— Якщо знайдуться добрі люди, то віддамо завод за так. Хто візьме? Налітай! Могорич за нами!

Налітати ніхто не квапився. Нарешті керівники обласного управління харчової промисловості змилувалися.

— Добре, — погодились вони. — Коли задарма, то візьмемо. Тільки викиньте звідти непотрібне нам обладнання.

Молочарі викинули те, що в двері та ворота пролазило. Інше залишили. Не руйнувати ж стін.

— Значить, передаєте з балансу на баланс? — уточнили харчовики.

— Еге ж! Саме так! Збалансуємо!

Вдарили по руках. Випили на честь такої події по склянці, здається, кефіру (виготовленого на іншому заводі), і розійшлися.

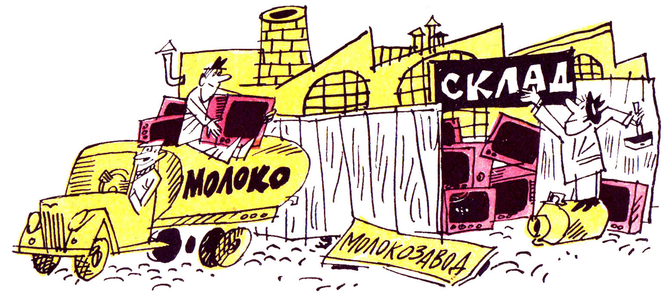

Щоправда, харчовики не поспішають освоювати подарованого підприємства. Побачивши, як колеги обпеклися на молоці, вони про всяк випадок дмуть на воду (в даному разі, фруктову).

А щодо молочних рік, то вони, слід сказати, на Тернопільщині і в інших місцях каверзують.

Наприкінці 1971 року у Вишнівці, вклавши якихось неповних три мільйони карбованців, вибудували завод-велетень. А він минулого року взяв та й утяв фокус: на кожний карбованець основних промислововиробничих фондів дав аж по дві (!) копійки прибутку (у той час, як, скажімо, реконструйований Кременецький маслосирзавод дає відповідно 70 копійок). А все тому, що Вишнівецькому гігантові трохи заважає працювати збудований перед тим за якихось двадцять кілометрів від нього молокозавод у Ланівцях. І молочна ріка просто розривається, не знаючи, в який бік їй текти.

Отож ми, хоч і глибоко замислилися, ніяк не могли второпати: чому саме так, без достатньо розроблених економічних розрахунків та географічного аналізу, будують заводи, загачуючи, образно кажучи, молочні ріки державними грішми.

Розтлумачив нам усе один мудрий, досвідчений чоловік.

— Схоже, — повідав він, — що молочарів підвела їх відомча пристрасть. Відомо ж бо, що коли нема часу чи бажання тверезо подумати, що й до чого, то користуються випробуваним способом — ворожать на кавовій гущі. А наші товариші з молочного управління почали, натомість, ворожити на молоці. Звідси — й наслідки.

Ну, тут нам наче прояснилося. Але ж як тоді пояснити отаке.

У тому ж Тернополі облмісцевпром вирішив збудувати завод господарсько-побутових металовиробів. Щоб, значить, забезпечити населення дефіцитними садово-городніми та слюсарно-монтажними інструментами.

Три роки добивались — і добилися.

Далі, послідовно не освоюючи виділених коштів, розтягнули будівництво на чотири роки. Але близько 600 тисяч карбованців вкласти встигли.

І довели будову до такого стану, що вже можна було б і устаткування монтувати. Та, на щастя, з потрібних за проектом 82 одиниць цього обладнання надійшло лише дев'ять. Так, так, саме — на щастя. Бо якраз несподівано з'ясували, що той дефіцитний садово-городній реманент можна успішно виробляти на вже давно діючих підприємствах того ж облмісцевпрому. А цей завод наче й зовсім не потрібен. Тоді вирішили, що тут вироблятимуть жалюзі Звісно, довелося замовляти нову проектну документацію, витрачати додаткові кошти.

Ясно, це все-таки дешевше, ніж витягати, як у Микулинцях, уже змонтоване обладнання, особливо таке, що, в буквальному розумінні слова, ні в які ворота не лізе.

Отож, у останній історії ми, чесно кажучи, нічого не здатні второпати. Невже ж і місцевпромівці також ворожили на молоці? Невже ж і вони не знають, що коли нема бажання тверезо подумати, що й до чого, то слід ворожити тільки на кавовій гущі?!

О. КРУКОВЕЦЬ,
І. ЯКУШКІН.

Тернопільська область.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Фото надіслав І. КРЮКОВ із м. Керчі, Кримської області.

МАСОВИЙ РУХ

Адміністрація «Клубу губителів природи» з радістю відзначає, що у м. Керчі поширився масовий рух за право стати членом «Клубу губителів природи». Кожен рветься засвідчити перед широкою громадськістю свою приналежність до тих губителів. Так, наприклад, керівництво автоклубу-3 ДТСААФ прибило до живого граба таблицю **«Въезд. Автоклуб-3 ДОСААФ»**, освітлювачі міста приклепали до живісінької сосни чотири прожектори, міська автоінспекція прибила до живої груші знак «в'їзд заборонено». Хтось із міськкомунгоспу присобачив на березі таблицю **«Орловская д. 27»**. Не відстали, як бачите, і ті, хто прибив «К сведению отдыхающих», і дирекція місцевого музею.

Адміністрація «Клубу губителів природи» заявляє, що ці живі сліди діяльності губителів природи буде збережено у музеї клубу. А імена тих, хто наслідив, буде занесено у списки губителів природи.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

— Кинь ти з нею возитися. Ми цю машину передаємо підшефній школі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Відколи Максим Іванович купив собі автомашину, він операції робить тільки таким способом.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ХЛОРОФІЛЬНІ УСМІШКИ

Сиділа в ботанічному
І тулилась до лавки,
На якій зосталась твоя тінь...,

І ти віч-на-віч
Із пером... Пливе паром...

Я ковтаю рубаї Хайяма
Замість таблеток...

Тож давайте залишимо
Всі гіпотези й антигіпотези
І просто повіримо
У хлорофільні усмішки...

(Наталя ЛИБІДЬ.
«Хлорофільні усмішки».
Газета «Молода гвардія»
від 20 травня 1973 р.).

**Сиділа в Голосієві
і тулилась до лавки,
де спочивав Максим Тадейович,
де Тичина грав на арфах,
де інші великі
очима лебедів голубили.
І плив озерцем паром,
стояв на ньому парубок з пером —
замість ратища,
з хлорофілом на устах —
замість усмішки,
ковтав рубаї Хайяма —
замість таблеток
і запивав моїми віршами.
Казав мені він: «Облишмо
всі гіпотези й поетичні протези,
а просто повіримо в те,
що можна сміятися хлорофільно,
сміятися хлором і фільмом,
флорою й формою».
А я сиділа і себе не знаходила
серед зелених верб,
бо так хлорофільно сміялась!**

**Віктор БАРАНОВ,
студент Київського університету.**

ГУМОРЕСКА

Я сидів у кав'ярні «Під каплицею» і поволі смоктав із кухля пиво. На мене чекало безліч справ, і варто було б швидше із тим кухлем справитися. Але поруч, в імлистому кутку за загорожею з порожніх бокалів, нахилившись один до одного, напівголосом вели бесіду двоє невідомих. І саме це змушувало мене затримуватись. Спочатку цікавість брала. А через якийсь час мене так взяло, що, якби навіть я підвівся, щоб піти, то, вочевидь, на другому кроці розтягнувся б на підлозі, як останній п'яндига.

— ...його давно пора прикінчити, — сказав по якійсь хвилі один із тих двох і товстою ручиською потер собі груди.

— Але як? — гаряче прошепотів інший.

— Ти мені друг, тож буду відвертий. Колись один мій знайомий зробив це біологічним, так би мовити, способом — отруїв. І навіть найменша підозра на нього не впала. Тобі незвично, бо не маєш досвіду. А є люди, яким це — раз плюнути. Найми...

Серце моє зафітькало, затіпалося, як стара шкарпетка на шнурку, і мені звело ліву руку.

— І де він узявся на мою голову?! Ніколи я навіть мухи не зобидив, а тут — мокре діло... Рука не здіймається...

Усе було абсолютно ясно: ті двоє замислили відправити когось на той світ. Отой, ніби інтелігентніший, із портфелем, видно, сам на це не пішов би. Але другий, з тими ручиськами...

— До речі, як його звати і з чого все почалося? — запитав рукатий.

— Як насправді звати, не знаю, а кличка в нього — Франц... Принаймні на Лісових Озерах, де я минулого року відпочивав, так звав його якийсь лісник. Там, власне, він і прилип до мене... А я, дурний, і додому його привіз. Тепер не маю спокою.

Розмова урвалася, бо підійшов офіціант. Ті двоє розрахувалися і пішли до дверей. Я помасував стегно, розтер руку і теж пошкандибав до виходу.

На свіжому повітрі трохи оговтався.

Пішов за ними назирці, сподіваючись побачити по дорозі міліціонера. Але міліціонерів, як на лихо, не було. І де тільки та міліція вештається?!.

Змовники вибирали темні провулки. Я, знову охоплений дрижаками, ішов назирці за ними. В голові мимовільно складалися логічні умовиводи. Картина прояснювалася. Безумовно, вони хочуть покінчити з Францом, який познайомився з інтелігентом десь під час відпочинку. Звів їх якийсь незнайомий лісник... Ге-ге! Та тут справа ще серйозніша: отой хирлявий інтелігентик, видать, потрапив у лабети якогось резидента. Видно, під час відпочинку на Лісових Озерах клюнув на легкі гроші, а там — пляшка, дівчата, щось наварнякав... Кожен, хто читав детективні романи, знає, як це робиться...

Мої стрімкі роздуми урвались, бо невідомі, озирнувшись, пірнули у темний отвір кав'ярні. Почекавши якийсь час, я теж зайшов туди. Вони вже пили, близько нахилившись один до одного. Я теж узяв якусь дещицю і став за сусідню стойку. Вони знову говорили про Франца...

— Я тобі ще не все сказав, — вів інтелігент. — Ця паскуда остаточно посварила мене з дружиною. Оксана в нього просто-таки закохана, не може без нього жити. Ти знаєш, що вона мені каже? Що я злий на нього, бо ревную.

— А може, ми його якою залізякою?.. — озвався товсторукий. — Якщо добре...

— Але хто це зробить?

— Став іще коньяк. Бачу, доведеться мені це зробити.

Далі не вдалося нічого почути, бо в кав'ярню ввалилася якась галаслива компанія. Ті двоє випили ще по коньяку. Щоб не викликати підозри, я теж узяв порцію. Потім вони пішли геть, а я — за ними. Вони зайшли в «Калину». Зрозуміло, я — теж. У мене був час поміркувати за стойкою, і тепер змовники не видавались мені такими жахливими: видно, не такі вже вони й досвідчені. Та й підхмелені до того ж. Інакше — були б звернули на мене увагу і, мабуть, спробували б «одірватися».

А ці — патякають.

Треба будь-що вислідити.

Ця думка не покидала мене ні в «Троянді», ні «Під стріхою», де разом із невідомими я побував того вечора.

Нарешті вони вийшли на трамвайну зупинку і раптом... зникли у натовпі. Виявляється, не такі вони й наївні. Пошили мене в дурні.

Клянучи себе на всі заставки, я пішов додому. Даремно намагався пояснити дружині, чому так довго затримався. Моя схвильована розповідь тільки викликала в неї саркастичну усмішку.

— Треба пам'ятати про сім'ю і менше пити,— сказала вона.— Пиятика у таких слабаків, як ти, може забрати й рештки розуму.

Постелила мені в кухні біля холодильника і хряпнула дверима.

Всю ніч я провів у божевільних автогонках зі стрілянною. Це, мабуть, від гуркоту холодильника. Вранці, на диво, жінка була зовсім іншою, ніж я міг сподіватися. Зайшовши на кухню з сіточкою буряків і картоплі, вона досить людяно запропонувала вставати.

— Чуєш, бухарику? — звернулася до мене. — Цікава новина: сьогодні вночі хтось убив Франца.

— Як? Не може бути!

— А чого це ти нервуєш? — вона досить приязно подивилась на мене. — Часом не ти його прикінчив?

— Я? Та ти що!

— Не хвилюйся, якщо ти, то, нарешті, зробив у житті щось хоч одне, гідне мужчини. Від цього триклятущого кота страждав увесь квартал.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Михайло ЧОРНОУСОВ

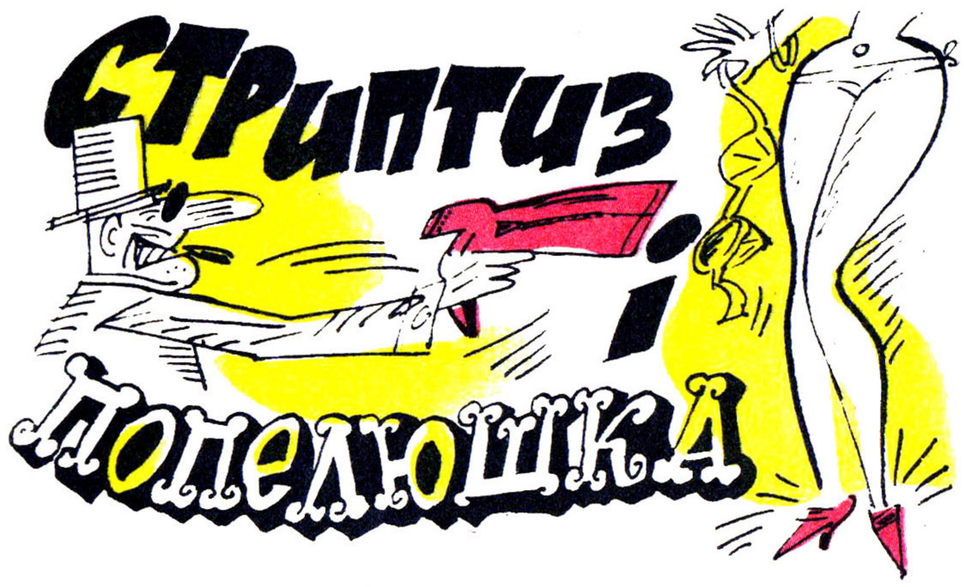

Чи то заведена хіппістами мода ходити босоніж, чи то конкуренція європейських конкурентів спричинилася до того, але акції взуттєвої компанії «Туффель лтд.», на торговій марці якої красувався мобілізуючий афоризм: «Два чоботи — пара», падали.

І містер Туффель, власник фабрики взуття, вирішив серйозно зайнятися рекламою своєї продукції.

Спеціалісти, яких містер Туффель терміново зібрав на нараду, висунули кілька варіантів реклами.

— Не завадило б запропонувати олімпійському чемпіонові Марку Спітцу поплавати в наших черевиках, — сказав один майстер рекламної справи.

Але цей варіант був із жалем відхилений, оскільки Марка Спітца уже ангажувала інша фірма.

— Маю чудову думку! — вигукнув другий. — Домовимося з Боббі Фішером, щоб він робив шахматні ходи тільки в наших туфлях!

І цей варіант був рішуче відхилений, оскільки будь-яка фінансова угода з Боббі означала б дострокове розорення компанії.

Нарешті, найдосвідченіший сказав:

— Найпевніша справа вкладати гроші в рекламу по телебаченню. Он, скажімо, фірма «Шевроле», що належить концернові «Дженерал моторс», замовила двадцятип'ятисерійний детективний фільм, одваливши на це майже сім мільйонів доларів готівкою. Фірмі «Шевроле» не закинеш, що вона процинирює гроші, і все-таки, коли припекло, то, бачите, вклала їх у рекламу по телебаченню.

Містер Туффель замислився. «Якщо вже замовляти телефільм, то потрібен якийсь незвичайний сюжет. Напевно, щось таке, що раніш вважалося цілком звичайним. Щось без насильства, вбивств і сексу.

— Нам потрібний класичний сюжет без садизму і крові, — сказав після роздумів містер Туффель. — Бажано тільки, щоб він якось був пов'язаний із взуттям.

— Є такий сюжет, — сказав один спеціаліст по рекламі. — Казка Перро «Попелюшка». Там, наскільки я пам'ятаю, мовиться про якісь кришталеві туфельки. Ми замінимо їх на взуття фірми «Туффель лдт.»

— А семимильні чоботи, в яких гінці розшукують Попелюшку, — докинув інший спеціаліст, — на черевики нашого виробництва. І виразно напишемо на них наш девіз: «Два чоботи — пара».

На цьому нарада закінчилася. Спеціалісти по рекламі незабаром подали містерові Туффелю сценарій фільму, який він і схвалив.

Гроші відкрили перед містером Туффелем двері кіностудії. На першій зустрічі із режисером містер Туффель особисто виклав йому сюжет майбутнього п'ятисерійного (на більше він не потягнув) фільму «Попелюшка».

— Як бачите, це буде незвичайний фільм — без сексу, насильств і убивств, — закінчив містер Туффель. — Ну, як?

— У вас є зайві гроші чи ви хочете своїх дітей із торбами по світу пустити? — відповів запитанням на запитання режисер. — Цій дивовижній вигадці, — тицьнув він пальцем у сценарій, — не повірить ані дорослий, ані дитина.

— Але ж це казка...

— Навіть у казці вигадка має межу. У вас там спочатку чарівниця допомагає героїні потрапити у палац на бал, а коли та затримується у палаці до дванадцятої ночі, її екіпаж зникає і вона сама одна добирається додому пішки. Так же?

— По-перше, це не у мене, а у француза Перро, який написав цю казку давно. А, по-друге, чому ви гадаєте, що не повірять у чарівницю?

— В чарівницю якраз і повірять: недаром наша країна посідає одне з перших місць у світі за кількістю не тільки автомобілів, а й чаклунів на душу населення. А ось у те, що дівчина після півночі сама одна добралася додому жива та здорова — ніхто не повірить. Не знаю, як там велося у Франції за часів містера Перро, але в нас такого уже давно бути не може.

— Що ж ви пропонуєте?

— Внести деякі корективи в сценарій. Отже, з чого у вас там починається?

— Живе Попелюшка. У неї добрий тато, але зла мачуха, а у мачухи — дві дочки. Теж злі. Попелюшку примушують багато працювати.

— Ясно. Буде так: батько — алкоголік, мама, пардон, мачуха, — садистка, а дві її дочки — мазохістки. Попелюшку час од часу посилають підробляти на панель. Давайте далі.

— Добра фея допомагає Попелюшці потрапити на бал у палац, куди тій так хотілося. Вона перетворює усіляких мишок та звірят на коней та кучера, а Попелюшку одягає у чудове плаття і туфельки фірми «Туффель лдт.».

— Під три чорти добру фею. Де ви бачили добрих у наш час? Значить, зробимо так: сімейка — п'яндига, садистка і дві мазохістки — від'їжджають на бал, а Попелюшка збирає у цей час своїх приятелів. Усі вони курять маріхуану. Під впливом наркотика Попелюшці починає здаватися, що її друзі перетворюються на мишок та звірят. Потім усі сідають на мотоцикл і їдуть на бал. По дорозі Попелюшку гвалтують.

— Що, вже? Отак зразу?

— Гаразд, якщо ви перечите, то заждемо із цим. Що там далі?

— На балу в Попелюшку закохується принц. Під час танців вона губить туфлю. Фірми «Туффель лдт.», до речі. Опівночі вона знову стає Попелюшкою. Біжить додому.

— Зрозумів. Але як вона губить туфлю вашої фірми?

— Вона злетіла, скажімо, з ноги.

— Погана реклама для вас. Зробимо так. Її друзі, накурившись маріхуани, загубилися ще по дорозі. Вона приїжджає на бал і виконує стриптиз. Тут б'є дванадцята година ночі, і вона біжить додому в чому мати народила. Ваше чудове взуття, за логікою речей, залишається у палаці. А на зворотному шляху Попелюшку гвалтують. Це я вам точно кажу. Гоніть наступний епізод.

— Маючи загублену туфлю, принц намагається знайти його хазяйку, тобто Попелюшку. Він розсилає гінців ..

— Детективів...

— ...в семимильних чоботах нашої фірми... Один із них потрапляє до неї в дім. Але мачуха намагається підсунути гінцеві своїх дочок.

— Все ясно. Мачуха-садистка обрубує на ногах пальці одній із своїх дочок — підганяє ногу під розмір тієї туфельки. Дочці-мазохістці це тільки приємно. Великим планом: трішки обрубана ніжка і кров на весь екран. Чим у вас закінчується уся ця історія?

— Гінець усе-таки знаходить Попелюшку, і все закінчується весіллям.

— «Хеппі енд» тепер не модний. Краще зробимо так: гінець ввійшов у інтимні стосунки з однією із дочок мачухи. Та все йому розказала, і вони змовляються, що він допоможе їй вийти заміж за принца, сам залишиться її коханцем і до того ж одержить чималеньку суму за послуги. Вони уколошкують її сестричку, спроваджують мамусю в божевільню, а татуся — в лікарню для алкоголіків... Веселенське життя буде у принца, га?

— А як же Попелюшка?

— Яка Попелюшка? А-а, так, так... Попелюшка потрапляє в тюрму під час облави на повій — та й усе!

— Ви вважаєте, що ваш варіант сценарію кращий?

— Фільм не тільки зробить вам рекламу, а й дасть прибуток. Тут уже можете мені повірити.

Такий аргумент примусив містера Туффеля здатися.

...Гай, гай, фільм не поліпшив справ фірми «Туффель лдт». Дуже вже був він подібний до інших телефільмів. Розорений містер Туффель і не запідозрював, що режисер за сумісництвом був рекламним агентом іншої взуттєвої фірми, яка конкурувала з «Туффель лдт.»

Єдиною втіхою для містера Туффеля було те, що він умудрився не дати своїм дітям подивитися цього сучасного американського варіанту «Попелюшки».

Правда, всі інші фільми вони дивляться.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Гроші на бочку.

ХТО КРАЩИЙ СТРИБУН?

КАЗКА

Жили собі в одному подвір'ї півень Червоний Гребінь, кіт Мурко, пес Рябко, курка Коко і качка Крякавка. Якось надвечір зійшлися вони докупи і повели розмову про те, хто з них що корисного за день зробив. А в цей час жаба Квакавка стрибала по калюжі, щось квакнула і в калюжу стриб — тільки бризки в усі боки полетіли.

Побачив це півень Червоний Гребінь та як загорлає:

— Ку ку-рікууу! Дивіться, дивіться, жаба калюжі не перестрибнула. Прямісінько у воду впала!

— Гав-гав-гав! — загавкав пес Рябко.

— Няв-няв-няв! — занявкав кіт Мурко.

— Куд-кудак! — закудкудакала курка Коко.

— Кря-кря-кря! — закрякала качка Крякавка.

А тут, звідки не візьмись, горобець Сірий Молодець прилетів, сів на паркан і зацвірінькав:

— Цвірінь-цвірінь! Чого гамір здійняли? Ніж сміятися з маленької жаби, краще самі спробуйте через калюжу перестрибнути.

— Перестрибнемо! — відповів за всіх пес Рябко.

Розбігся і перескочив.

Услід за ним перестрибнув і кіт Мурко.

Потім півень Червоний Гребінь розпустив віялом хвоста, задріботів ногами, затріпотів крилами і перелетів через калюжу ще далі, ніж стрибнули пес Рябко і кіт Мурко.

Перевалюючись з боку на бік, побігла до калюжі й качка Крякавка. Стрибнула у воду, перепливла на той бік і весело закрякала:

— А я ось як умію стрибати! Дивіться, жодної пір'їнки не замочила.

Закудкудакала курка Коко:

— Хіба так стрибають? Ось так треба!

Замахала крилами і подріботіла до калюжі, та посковзнулась і впала прямісінько у воду. Заборсалася у воді, закудкудакала на все подвір'я та з переляку аж на паркан злетіла і кричить:

— Я далі всіх, я вище за всіх стрибнула! Бачите, аж куд-куди я стрибнула?!

Після цього друзі розійшлися по своїх домівках спати. Півень Червоний Гребінь і курка Коко на сідало, пес Рябко — у свою буду, кіт Мурко — в хату на коминок, а качка Крякавка — у хлівець.

Засинаючи, кожний із них думав, що він найкращий стрибун. Жаба Квакавка висунула голову з калюжі і цілу ніч сміялася з них. А люди ж не знали, що то вона сміється, і казали: «От розквакалася жаба, видно, дощ буде».

Анатолій ШОЛУДЯК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А мені сьогодні зовсім не хочеться морозива...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

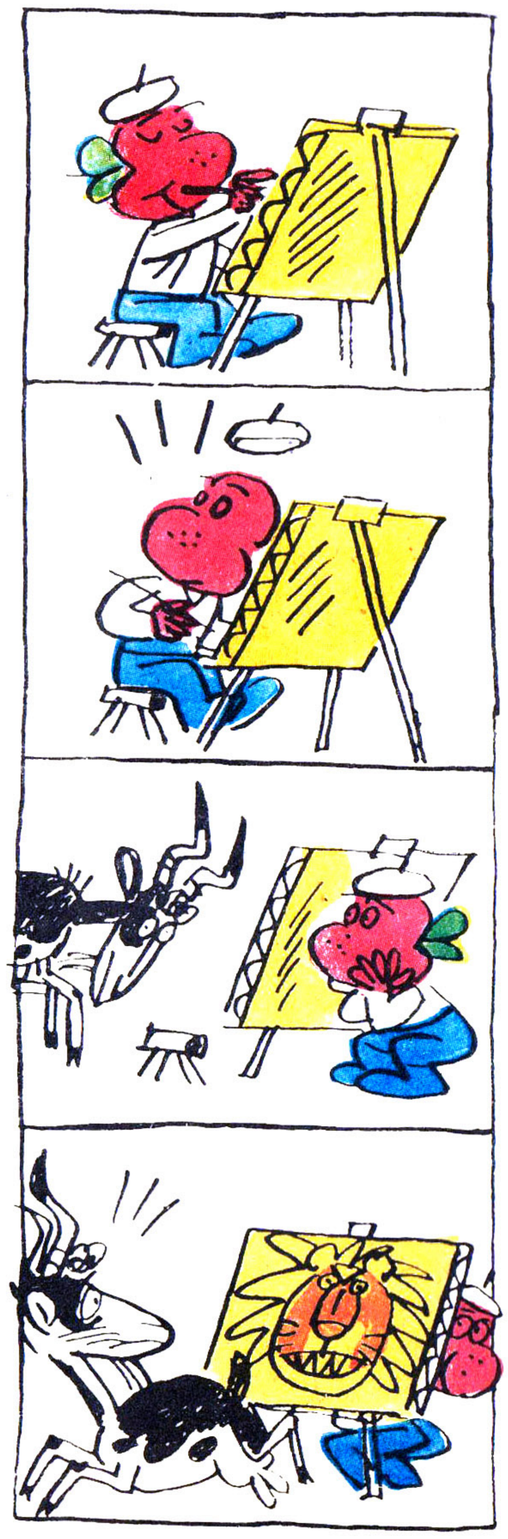

ДОЯРОЧКА

На фермі в матусі
Роботи багато.
Маленька Ганнуся
Прийшла помагати.

Дійницю помила,
Бідон витирає,
Хоч трохи й стомилась,—
А з радості сяє.

Матуся погляне
І сплесне в долоні:
— Яка ж бо старанна
Доярочка доня!

ЗАЙЧИК НЕ ДОРІС

Полем зайчик мандрував,
На сніданок щось шукав.

Кукурудзи бачить лан:
— Дай дістану хоч качан!

Ось добіг, на лапки став,
Тільки марно — не дістав...

Подививсь качан униз:
— Що, зайчиську, не доріс?

Петро МОСТОВИЙ.

Реклама «Перця»

Якщо ви хочете одвадити непроханих гостей, — купіть стільці Поліської меблевої фабрики (Київська область).

Гарантуємо, що після першої ж спроби сісти за ваш стіл — нога їхня ніколи більше не переступить порога вашого дому.

ЗАМОК-СЮРПРИЗ

Ці врізні замки випускають Тячівський металозавод Закарпатського облмісцевпрому та Чернівецький завод металовиробів. На перший погляд вони мають досить примітивну конструкцію. Насправді ж надійнішого сторожа годі й шукати. Варто трохи натиснути на ручку такого замка, як вона негайно відлітає. І тоді відчинити двері не так просто. Навіть господареві.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

Великим попитом користується продукція Городищенського райпромкомбінату — віконна замазка. Купила людина півкіла тієї замазки, додому принесла і знову біжить до магазину — ще просить. Трапляється, по кілька разів на місяць купує. І все їй мало!

Вас цікавить, чому? Тому, що ця замазка на вікні не тримається: за день-два відпадає. Отож доводиться нову купувати.

ПОШТА ВИСТАВКИ

КРАСНО ПОДЯКУЙТЕ

Не можу втриматися, щоб не написати кілька теплих слів на адресу київських меблевиків, які виготовили мій гарнітур «Либідь».

Дехто, придбавши нові меблі, просто тремтить над ними. Є такі хазяї, що у поліетиленові чохли ті меблі одягають. Не знаю, може, і я дійшов би до цього, якби меблевики всього не передбачили.

Вони так обляпали стільці й диван-ліжко клеєм та лаком, такими подряпинами прикрасили крісла, так грубо зшили матраци, що, звичайно, ніяких поліетиленових чохлів шити не довелося.

Тепер я не тільки спокійно сідаю на стільці, крісла й диван, а, повірте, й вусом не повів би, якби хтось із моїх гостей став би на них ногами. Бо далі їх псувати нікуди.

Ю. ГАНЖА.

м. Чернігів.

НАШ АТРАКЦІОН

ХОДІТЬ ОБЕРЕЖНО

Під таким девізом у куточку розваг нашої виставки було організоване незвичайне змагання. Учасники його повзували туфлі, босоніжки та чобітки ужгородської, чернівецької, сумської та миколаївської взуттєвих фабрик. Умова була одна: хто довше проходить так, щоб взуття не втратило свого товарного вигляду?

Незважаючи на виняткове старання, поносити чоловічі туфлі Чернівецької взуттєвої фабрики № 33 більше години не вдалося — відклеїлися підошви.

На босоніжках Миколаївської фабрики № 8 підошви протрималися дві з половиною години.

У чобітках Сумської взуттєвої фабрики № 29 пощастило проходити аж три години — притому спочатку відклеїлася підошва на лівому чобітку. На правому трималась ще 37 хвилин.

Перемогли ті учасники змагання, які випробовували лаковані туфлі і босоніжки Ужгородської взуттєвої фабрики. Протягом чотирьох годин жодна підошва не одлетіла. Правда, на перших же хвилинах з туфель і босоніжок геть позлазив лак. Та це, як констатувало жюрі, в порівнянні з тим, що могло статися, — дрібниця.

Дали перцю!

Всі пам'ятають, як ото: «Захотіла вража баба та й забагатіти, посадила сіру квочку на яйцях сидіти...» Пам'ятали це і голова колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС Кіровоградського району Петренко Л. І., головний бухгалтер Манько В. В., головний зоотехнік Настояща А. Г. голова місцевої сільради Єрьомін К. Г. Тому вони, збагачені наукою й досвідом, геть відкинули і навіть засудили примітивний метод «вражої баби». Бо на сірій квочці не дуже наживешся. Інша справа свині. От любителі швидкого збагачення і вдарилися у комерцію свиньми. Десь вони їх по кілька штук діставали, а потім через колгосп здавали і з того дуже жирний навар мали.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова районного комітету народного контролю т. Фітенко повідомив, що факти підтвердилися. Всі згадані вище товариші з своїх посад звільнені і притягаються до кримінальної відповідальності.

Народні усмішки

СІМЕЙНА ПРОЗА

Дружина придбала лотерейний квиток.

— Якщо я виграю, то куплю собі нову сукню.

— А якщо ні? — запитав чоловік.

— Тоді купиш ти.

Надіслав І. Ф. ПЕРЕСИПКО з м. Одеси

ВСЕ ЗНАЄ

Шофер гукає до перехожого: — Ей ти, Гаврило, як доїхати до Василькова?

Перехожий: — А звідки ви знаєте, що я Гаврило?

Шофер: — Я все знаю.

Перехожий: — Ну, тоді ви повинні знати і як до Василькова доїхати.

ПОКРАЩАЛО

Два товариші зустрілися на вулиці.

— Я чув, ти одружився?

— Так.

— А навіщо?

— Не подобалося харчуватися в їдальні.

— А тепер?

— Тепер подобається.

Повідомив Я. Л. КИЧУРА з м. Ровно.

НИЗЬКА КВАЛІФІКАЦІЯ

Якось у дореволюційне село заїхав мандрівний цирк. Зібралися люди. Один циркач поставив дівчину біля дверей і кидає ножі так, що вони застряють навколо голови. А якийсь парубійко з публіки дивився, дивився, а далі — гукає:

— Ходімо, люди, звідси. Він уже шість разів кинув ножем, а ще ні разу не влучив...

ПОМИЛИВСЯ

Зайшов у майстерню до живописця приятель та й почав його вихваляти:

— Твоя остання картина, друже, знаменита! Краєвид бездоганний, озеро чудове. Єдине, над чим раджу ще попрацювати, це оті свині. Вони більше схожі на гусей.

— Які свині? — образився художник, — це ж кози.

— Справді? — перепитав приятель. — Тоді прошу пробачення.

СЛУШНА ПОРАДА

Студент приїхав до батьків на канікули.

Днів зо три батько приглядався до сина, а далі не втерпів і зробив зауваження:

— Які ж бо ти, сину, дорогі сигарети палиш! Я от, батько твій, а курю цигарки втричі дешевші.

— На вашому місці, тату, маючи п'ятеро дітей, я зовсім не палив би.

СИТУАЦІЯ ЗМІНИЛАСЯ

Захеканий хлопчак підбіг до міліціонера:

— Товаришу сержант, швидше, отам за рогом якийсь чоловік уже півгодини б'ється з моїм батьком!..

— Чом же ти раніше не прибіг та не сказав мені про це?

— Бо досі тато були зверху...

Я ТАК І ДУМАВ

Студент на консультації перед екзаменом питає професора:

— Скажіть, будь ласка, Карпенко-Карий — це один чоловік?

— Звичайно, один.

— Я так і думав. Бо ж читаю: куди Карпенко, туди й Карий, де Карий, там і Карпенко...

Надіслав Левко СВІЧКА з м. Києва.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

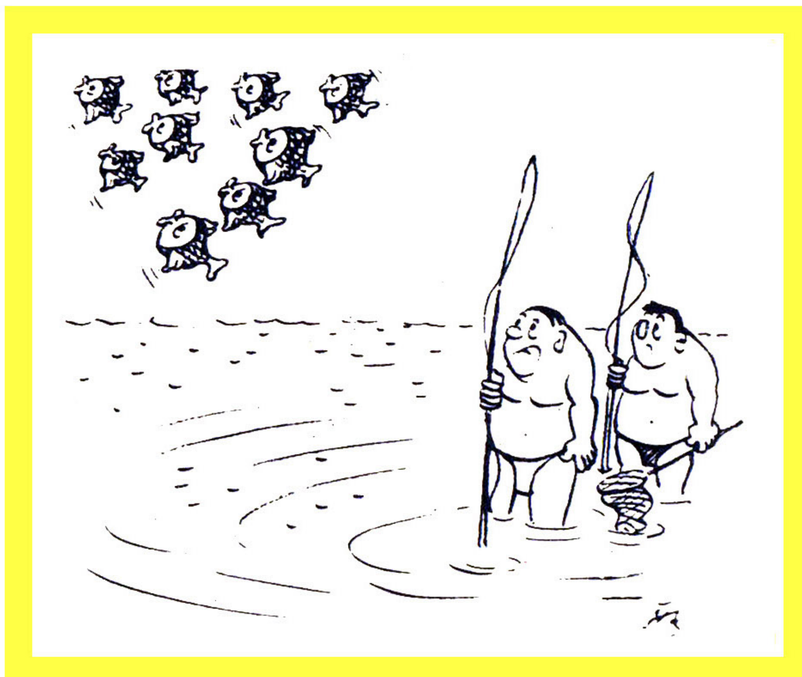

Відлітають на чисті води.
«Рогач». Братіслава.

— Подумаєш, у тебе буде братик! Я вже он третього тата маю!
«Дикобраз». Прага.

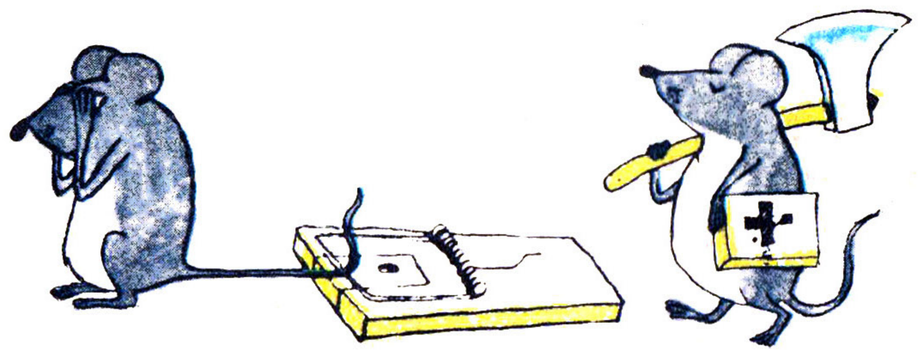

Без слів.
«Ойленшпігель». Берлін.

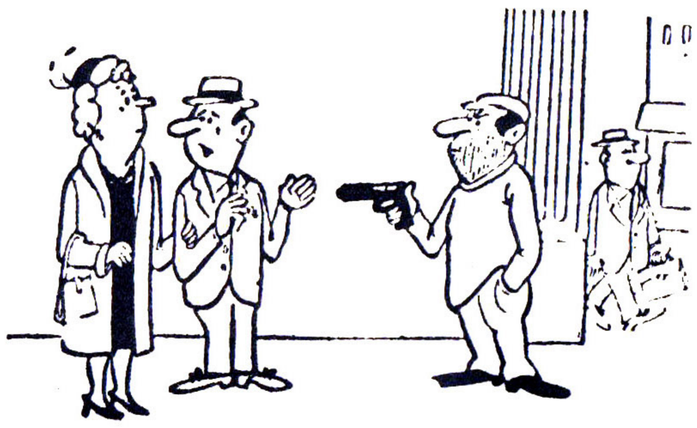

— Як ти гадаєш, скільки йому дати?
«Лудаш Матьї». Будапешт.

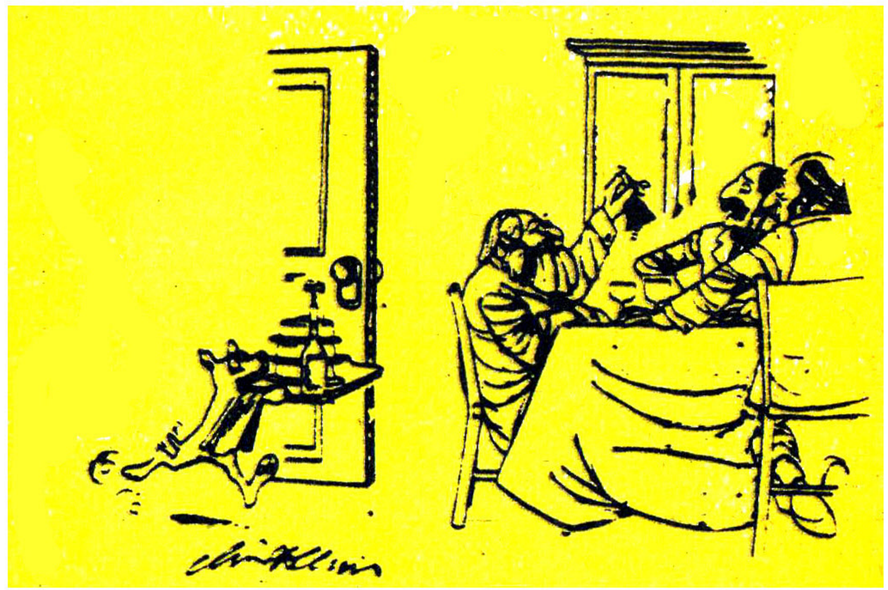

— Чи не далеко ви зайшли в експериментах з цим бідолашним псом?
«Панч». Лондон.

— Він мені весь час наступає на волосся.
«Дикобраз». Прага.

perec-ua.
perec-ua.

Друже ПЕРЧЕ!

Кажуть, що нічого неможливого в світі немає. Раніше і ми так думали. А тепер знаємо: є неможливе. На власному досвіді переконалися, ніхто і ніщо (навіть відділ капітального будівництва Одеського міськвиконкому) не може спонукати спеціалізоване будівельно-монтажне управління № 34 взятися за діло.

Листування між нами і відділом триває із серпня 1972 року, відтоді, як ми одержали в будинку № 151 по провулку Добровольського нові квартири з нікудишньою паркетною підлогою. Перші чотири відповіді — це обіцянки, що гарантійний ремонт буде проведено в найстисліші строки. Останні — уже не такі оптимістичні, бо спеціалізоване будівельно-монтажне управління № 34 під різними приводами відмовляється ремонтувати підлогу.

Як бачиш, Перче, зіпхнути брак із рук цілком можливо. А примусити бракоробів виправити брак ніхто не спроможний.

Є. МОЛОДІТ.
Ж. ЛЕВЧЕНКО.

Може статися, що, будучи у Дніпродзержинську, ти одержиш запрошення в гості до когонебудь із мешканців нових мікрорайонів. Раджу: якщо хочеш засвідчити свою пунктуальність, рушай з дому, тобто з готелю, годин на сім-вісім раніше. Справа в тому, що в тих мікрорайонах дуже оригінально нумерують будинки. Поруч із першим номером може бути номер одинадцятий, поруч нього — номер сорок сьомий, а тринадцятий — на протилежному кінці вулиці. Якщо ж доля заведе на вулицю майора Онищенка або Звенигородську та ще й увечері, то можна й заблудитися. Бо далеко не на кожному будинку є таблички з назвою вулиці, а там, де і є, вони вночі не освітлюються.

Як бачиш, ходити в Дніпродзержинську в гості не так уже й просто.

Ф. ЗДЕБКО.

Дніпропетровська область.

Нарешті і ми, жителі села Комиші, побачили кінострічку «Зигзаг удачі». Аж двічі: другий раз — на екрані, а до того — на спині кіномеханіка.

Чотири кілометри від траси Охтирка — Мала Павлівка дівчина-кіномеханік несла до села цей тридцятикілограмовий «зигзаг». Після цього запевнила нас, що це не комедія, а трагедія.

Якщо, Перче, справді «Зигзаг удачі» той, що несла кіномеханік на спині, — трагедія, то що ж тоді комедія? Невже те, що керівництво Охтирської кінофікації ніяк не може подбати, аби машина, яка доставляє кінострічки у Малу Павлівку, завозила їх і в наше село?

В. БОГАЧУК.

с. Комиші
Охтирського району
Сумської області.

БАЙКИ-ПРИКАЗКИ

Лис покликав Зайця в гості — нема Зайця, тільки кості.

—

Уміння засичати Змії не позичати.

—

Хоч укутай шовком, Вовк лишиться Вовком.

—

Опудало на городі одяглося теж по моді.

—

Задертий дзьоб в Індика: персона, бач, велика!

—

Хвалилася Черепаха тим, що спритна, горопаха.

—

Хто, звісно, чим, а Палиця двома кінцями хвалиться.

—

Звірі вдарили тривогу: Лев устав на ліву ногу.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

●

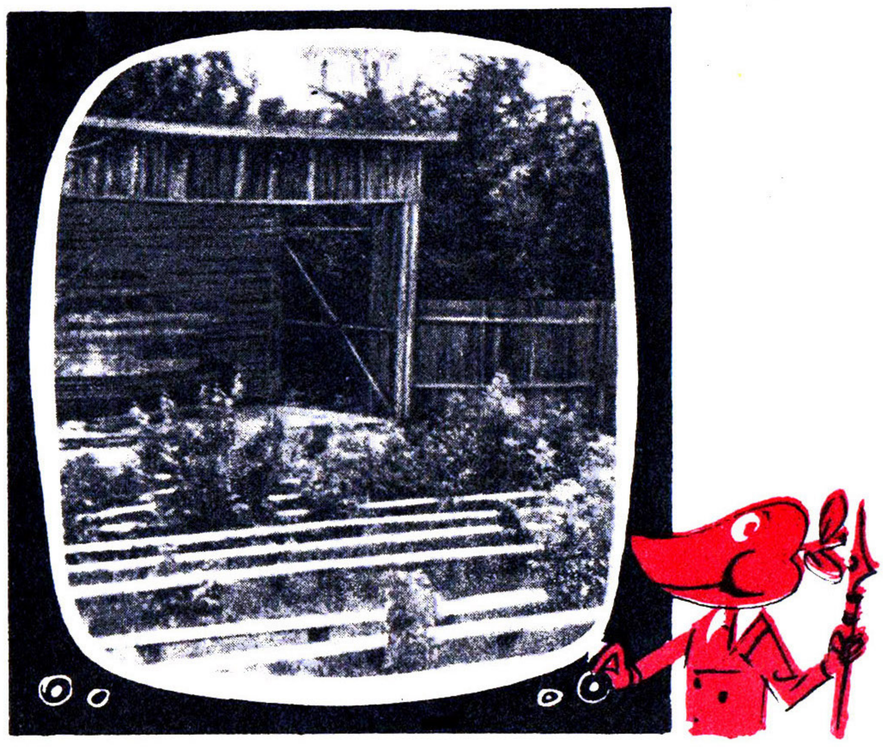

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Сьогоднішню нашу передачу ми ведемо з Переяслав-Хмельницького, що на Київщині. Наші камери встановлено побіля літнього — або, як його ще прийнято називати, — зеленого театру, збудованого молоддю міста в 60-х роках XX століття.

У перші місяці після його спорудження тут демонструвалися художні та науково-популярні фільми, а також кіножурнали. Але невдовзі районний відділ кінофікації вкупі з районним відділом культури вирішили зберегти цю споруду як пам'ятник архітектури і назавжди замкнули її двері. Нам вдалося зазирнути своєю телекамерою через високий дощаний паркан і переконатися в тому, що тепер зелений театр і справді цілком відповідає своїй назві: він, як бачите, буйно заріс кущами бузку, акації, ліщини та інших цінних порід місцевої флори. Хлопчаки, які вряди-годи зазирають сюди крізь щілини в паркані, не можуть утриматися від захоплених вигуків:

— Ну й кіно!

На цьому ми закінчуємо свою передачу. До побачення, товариші. До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Робітників будівельного управління «Опорядбуд-2» (м. Харків) Ю. С. Волошка та В. В. Осташка затримали з батареями водяного опалення, які вони вкрали в будинку, що його споруджує Будівельно-монтажне управління № 25. Матеріали про це були передані Дзержинському райвідділу внутрішніх справ міста Харкова. Дільничний інспектор райвідділу Левчук А. Г. досить оригінально вирішив цю справу: матеріали на злодіїв відправив... в обкрадене ними БМУ-25.

Про це йшлося у фейлетоні «Каверзи нечистої сили» («Перець» № 5).

Як повідомив начальник Харківського обласного управління внутрішніх справ тов. Покус, за недбале ставлення до службових обов'язків дільничного інспектора Левчука з органів внутрішніх справ увільнено. Заступника начальника Дзержинського райвідділу внутрішніх справ т. Кравчинського, який не прослідкував за ходом справи, суворо попереджено.

АВТОТУРИСТ НА ПІВДНІ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

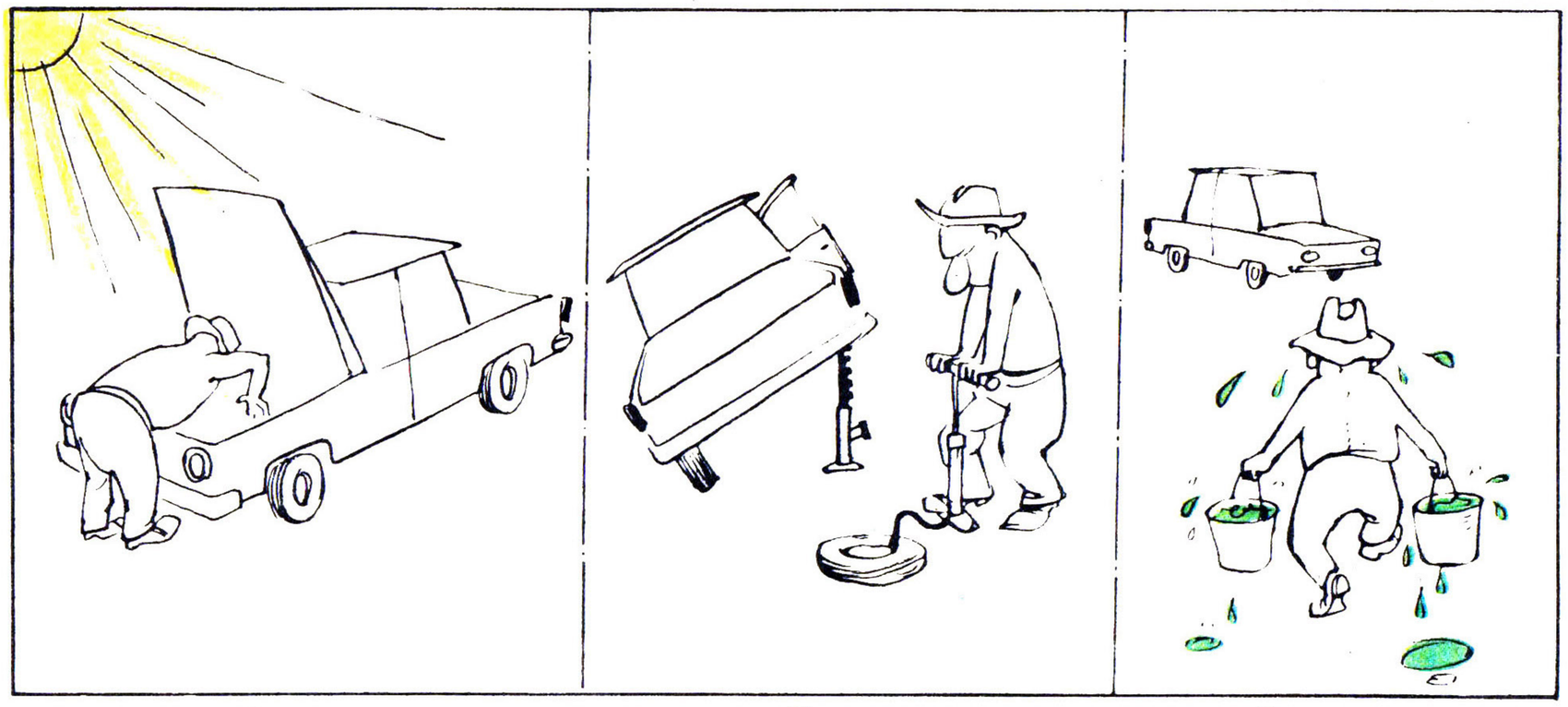

Сонце... Повітря... Вода...

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12; 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ. Перець.

Журнал «Перец» № 17 (915) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 2. VIII. 1973 р. Підписано до друку 17. VIII. 1973 р. БФ 32464 Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1973 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03793. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

ОСІННЬО-ЗИМОВІ МОДИ КАПІТАЛІСТИЧНОГО СВІТУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Максі і міні.